

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

Disfrutar

Un dels perills més evidents que té la genialitat és la generació d'epígons. Per definició, aquesta raça, que persegueix els anhels dels primers sense disposar de les seves virtuts, reproduïx amb regularitat i sense tibantor creativa els descobriments o els cims de la bellesa, que deixen de ser-ho perquè es converteixen en còpies sense ànima. Els genis avancen, inauguren, innoven. Els epígons imiten i, doncs, s'estanquen i fan aturar el procés. El món de la cuina és un exemple clar del que dic.

Amb digníssimes, arriscades, esclatants excepcions. Una d'aquestes excepcions és l'aventura que van emprendre fa quatre anys, a Cadaqués, en Mateu Casañas, l'Oriol Castro i l'Eduard Xatruch, tots tres provinents de l'escola d'El Bulli. Després del Compartir, fa un any i mig van estrenar a Barcelona el restaurant Disfrutar. Totes dues propostes desactiven la por que deia als epígons. Per diverses raons: perquè saben que reconèixer els orígens no vol dir reproduir-los

A Disfrutar, s'hi experimenten, amb l'esclat de la discreció i el minimalisme, sensacions semblants a les d'El Bulli

mecànicament i perquè són conscients que tot el que no és tradició és plagiat, com deia en Xènius. I perquè, assentats en una experiència potent, són capaços d'anar més enllà i de proposar idees atrevides, amb l'impacte de la sorpresa i la voluntat d'enlluernar, que és una de les característiques més destacades (el plaer, el joc) de la nova cuina.

A Disfrutar, s'hi experimenten, amb l'esclat de la discreció i el minimalisme, sensacions semblants a les d'El Bulli, però amb un aire distint, amb la precisió i la música sibilant que una catana descriu en el moment en què s'envola i trenca el silenci. Hi ha el joc, per descomptat, el *trompe-l'oeil* que enganya i sedueix (la galeta Artiach que és un *idiababal* fumant; els pebrots vermells i verds que són de xocolata); el diàleg amb referents històrics i estètics (com els peculiars carbonara o el cotó de cacau); i, sobretot, la voluntat de convertir l'àpat en un gaudi, en una complaença fructífera, només similar a la mirada dels amants que celebren la vida plegats, indestructibles.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pujol publica

Es que per un motiu o altre es recorden del personatge em pregunten: "Què fa en Pujol?" En el seu cau del carrer Calàbria Jordi Pujol rep gent, rumia i escriu. De tant en tant va al cine o es reuneix amb amics. El nou de juny va fer 86 anys. Els escrits que ha acumulat des del dia de la seva confessió —el 25 d'aquest mes se'n compliran dos anys— fan una muntanya. Hi parla de la immigració, de la seva obra de govern... També d'assumptes introspectius: la culpa, la redempció, les tares humanes i la seva pròpia... Només els deixa llegir a un nombre restringit d'amics. Per què no els reuneix en un llibre? Té por de reaccions hostils, tem que els advocats de la família els puguin trobar contraproductius. Pujol, que hi veu de tant lluny i que no ha fet mai un pas sense càlcul, ¿no va veure venir les conseqüències que la confessió comportarien per a la seva persona, tan gelosa del seu llegat? Es va pensar que de tant amunt com estava l'"error" o el "pecat" aviat li serien perdonats. No va preveure que, de tant amunt com estava, de més amunt cauria i més do-

“Parlarà en el seu blog a internet del procés independentista?”

lorós seria el cop, personal i col·lectiu.

Ara ha decidit obrir un blog a internet per publicar alguns escrits. L'obra de govern, la immigració, una necrològica amb una mica d'intenció... "El blog es diu *Servioli*". "Servioli"? Jo sé que és un "serviola", un mariner que fa guàrdia i vigila, però "serviola"? Servioli és el nom d'una font i d'un caminet que puja de Premià de Dalt a Sant Mateu, la muntanya íntima i familiar de Pujol. L'ha enfilada mil vegades: "Abans, en vint minuts; ara em canso." Pujol coixeja una mica. Una font: l'obsessió de Pujol per l'aigua. "No per l'aigua que fa bonic sinó per la que fa

servei", diu a les *Memòries*. La font Servioli havia abastit Premià de Dalt. "Ara està abandonada i els conductes, destruïts." "Que trigarem a reconstruir tot això", va sentir exclamar el Jordi Pujol adolescent de la postguerra als seus acompanyants en l'ascensió fundacional al Tagamanent. S'hi veuen vistes des de Servioli? "No, està enclotat."

Aquest cap de setmana el seu partit, Convergència Democràtica de Catalunya, es refunda i canvia el nom. En dirà alguna cosa, a *Servioli*? Ja els ho avanço: no. "No m'hi haig d'involucrar." Massa involucrat que hi està, si ell es troba en l'origen de la mutació forçada. Té raó: el silenci i la reserva s'imposen. Ara: opinarà a *Servioli* sobre el procés d'independència? Com que sempre ha estat un home valent, ho hauria de fer. Si no, alguns poden pensar que Pujol, que hi veu de tant lluny i que durant la seva vida activa no havia estat mai independentista, el juliol de fa dos anys es va immolar i retirar per la qüestió personal i familiar que tots sabem i també per no haver-se d'implicar, en un sentit o altre, en el gran repte que el país té plantejat.